

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 503-1924)

Originalt emne

Fæstevæsen

Uddrag fra byrådsmødet den 5. februar 1925 - side 1

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 503-1924)

Skrivelse fra Justitsministeriet vedrørende Spørgsmaalet om fremtidig Opretholdelse af Fæstekontorerne m. v.

Fra Bestyrelsen for det kommunale Arbejdsanvisningskontor forelaa følgende Erklæring:

"Tilbagesendes Byraadet, idet Bestyrelsen tillader sig at henlede Byraadets Opmærksomhed paa, at Bestyrelsen for det kommunale Arbejdsanvisningskontor i Aarhus gentagne Gange overfor Aarhus Byraad har udtalt som sin Formening, at Forudsætningen for Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsanvisningskontorers Oprettelse maa antages at have været, at Fæstekontorerne eterhaanden bortfaldt. Bestyrelsen har overensstemmende hermed enstemmig fraraadet Byraadet at give ny Autorisation for Fæstevirksomhed."

H. P. Christensen bhenviste til Skrivelsen fra Arbejdsanvisningskontorets "Bestyrelse. Sagen havde tillige været forelagt Lønudvalget, og Spørgsmaalet her drejede sig om, hvorvidt man fra de private "Fæstekontorer skulde kunne anvise Arbejdskraft til Pladser, hvor der var Strejke eller Lockout. Ifølge Loven maatte de kommunale Anvisningskontorer ikke . anvise Arbejde til saadanne Steder, og det var da rimeligt, at den samme Regel kom til at gælde for de private Fæstekontorer, hvilket Taleren vilde foreslaa at svare Ministeriet.

Mariane Thomsen vilde nødig se de private Fæstekontorer nedlagt, særlig hvor det drejede sig om at anvise Pladser for Kvinder til Husgerning o. l. Paa de private Kontorer kunde der

ogsaa lettere etableres et Tillidsforhold mellem de to Parter; Kontorerne bestyredes oftest af ældre Damer, som kendte de forskellige Hjem i Byen og tildels ogsaa de forskellige Piger, og de kunde derfor bedst faa de Parter sammen, som virkelig passede for hinanden. De private Fæstekontorer burde derfor ikke helt forsvinde.

Formanden pegede paa, at Spørgsmaalet her særlig drejede sig om Anvisning af Folk til Pladser, hvor der var Strejke eller Lockout, og her var det naturligt, at de private var undergivet samme Regler som de offentlige Kontorer.

M. C. Falk hævdede, at den bedste Arbejdsanvisning fandt Sted fra de offentlige Arbejdsanvisningskontorer. Her var al Anvisning gratis; medens de private skulde leve af deres Virksomhed, de var derfor interesserede i at faa saa mange Anvisninger som muligt. De offentlige Kontorer var netop interesserede i at anviser Pladserne saaledes, at Parterne kunde arbejde sammen, saa at Forholdet kunde blive varigt og til gensidig Tilfredshed. De private Fæstekontorer var derfor ganske overflødige, hvilket vel ogsaa maatte være Meningen med Loven om Arbejdsanvisning;

Mariane Thomsen mente dog at mange Hjem i Aarhus var glade ved Dansk Kvindesamfunds Fæstekontor, og et saadant kunde nok bestaa ved Siden af det kommunale Kontor.

P. Petersen fandt ikke Spørgsmaalet særlig vigtigt; begge Parter mente selvfølgelig, at deres egne Kontorer var de bedste. Udviklingen førte maaske med sig, at private Fæstekontorer blev overflødige, men hvis det var Tilfældet, behøvede man ikke at lovgive om Forholdet; der var Love og Forordninger nok i Forvejen. Heller ikke Arbejdsanvisningen til Pladser, hvor der var Strejke eller Lockout, behøvede man at lovgive om, for hvis der kom Folk til saadanne Steder, vilde de jo hurtigt komme derfra igen, og tilmed var det ikke altid let at afgøre, hvorvidt en Strejke kunde kaldes lovlig eller ikke.

H. P. Christensen erindrede om, at Byraadet hidtil havde nægtet at anbefale Oprettelse af flere Fæstekontorer, saa disse vilde vel forsvinde, naar de nuværende Indehavere trak sig tilbage. Husassistenter o. l. anvises ikke særlig gennem Fæstekontorer, men gennem Pressen, og det vilde sikkert vedblive. Loven om offentlig Arbejdsanvisning var blevet til under Venstres Styre, og derfor var Konsul Petersens Stilling til Spørgsmaalet lidt mærkelig. Hvorvidt en Strejke var lovlig, kunde altid afgøres af de dertil beskikkede Autoriteter.

Vald. Pedersen antog, at Meningen med Loven var at forskaane Arbejdere og Arbejdsgivere for at betale de ret store Honorarer, som krævedes ved privat Arbejdsanvisning. Modstanden her gjaldt vist særlig Spørgsmaalet om Strejker; men det vilde da være inkonsekvent, om der skulde gælde en anden Regel for de private Fæstekontorer end for de offentlige. Hvorvidt en Strejke var lovlig, kunde let afgøres; hvis Parterne var Medlemmer af de respektive Hovedorganisationer, skulde der selvfølgelig lovligt Varsel til; men det var der meget nøje Bestemmelser for.

P. Petersen havde absolut ikke kritiseret det kommunale Arbejdsanvisningskontor, som Taleren selv var i Bestyrelsen for; det gik vist ganske udmærket, men derfor behøvede det ikke at være det eneste Anvisningskontor og have Monopol paa at anwise Arbejde. Det var overflødigt at faa flere Lovbestemmelser herom.

Formanden henstillede at svare overensstemmende med Bestyrelsens Forslag.

Indstillingen vedtoges.

